

Γνωστοποίηση λόγου βίαιης διακοπής της δίκης στη νέα τακτική διαδικασία. Ανακοίνωση δίκης. Σύνθετο έργο (7 § 3 ν. 2121/1993) είναι και το τραγούδι. Διαφορά από τα έργα συνεργασίας και τα συλλογικά έργα. Η «ένωσης» δύο ή περισσότερων αυτόνομων έργων γίνεται μόνον σε επίπεδο οικονομικής εκμετάλλευσης, χωρίς τα έργα που συνενώνονται να χάνουν τη νομική αυτοτέλειά τους. Συνέπειες της νομικής αυτοτέλειας των τμημάτων ενός σύνθετου έργου. Όσον αφορά τις αστικές κυρώσεις, η ενεργητική νομιμοποίηση κάθε δημιουργού συναρτάται με το εάν προσεβλήθη το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας επί του επιμέρους τμήματος που εκείνος δημιούργησε. Οι σχέσεις των δημιουργών ρυθμίζονται καταρχάς βάσει σύμβασης (άρθρο 361 ΑΚ), ενώ συμπληρωματικώς τυγχάνουν εφαρμογής τα άρθρα 741 επ. ΑΚ, εφόσον βέβαια δεν προσκρούουν στο δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας και στο σκοπό και το περιεχόμενο της άνω σύμβασης. Εάν ελλείπει συμβατικός δεσμός εφαρμόζονται αναλογικά οι διατάξεις περί κοινωνίας δικαιώματος. Το δικαίωμα εκμετάλλευσης τραγουδιού έχει ενοχικό χαρακτήρα, καθώς από την συνένωση των αυτοτελών τμημάτων (μουσική – στίχοι) δεν γεννάται απόλυτο και αποκλειστικό δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας επί νέου αυθύπαρκτου έργου με περιουσιακές και ηθικές εξουσίες. Συνεπώς, σε διαφορά των δημιουργών των επιμέρους τμημάτων ως προς το ύψος της εταιρικής τους μερίδας, ήτοι ως προς το ποσοστό συμμετοχής τους στην αξία της εταιρικής περιουσίας, όπως αυτή διαμορφώνεται από την εκμετάλλευση του σύνθετου έργου, δεν καλούνται σε εφαρμογή οι διατάξεις των άρθρων 63Α επ. ν. 2121/1993.

Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών 4720/2019

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗΝ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 237 § 4 εδ. ζ', 5, 286 και 287 ΚΠολΔ συνάγεται ότι στη νέα τακτική διαδικασία η γνωστοποίηση λόγου βίαιης διακοπής της δίκης δύναται να λάβει χώρα, μεταξύ άλλων, με τις κατ' άρθρο 237 § 1 ΚΠολΔ προτάσεις ή ακόμα και με προφορική δήλωση στο ακροατήριο κατά την «τυπική» συζήτηση της υπόθεσης (βλ. την Εισηγητική Έκθεση του ν. 4331/2015, σελ. 12 ως προς τα άρθρα 237 και 238, σελ. 14 ως προς το άρθρο 287). Όμως, στην τελευταία περίπτωση έχει ήδη σχηματισθεί ο φάκελος της δικογραφίας (άρθρο 237 § 5 ΚΠολΔ), καθώς έχουν παρέλθει οι κατ' άρθρο 237 § 1 και 2 ΚΠολΔ προθεσμίες καταθέσεως προτάσεων και της προσθήκης σε αυτές, ώστε να μην εμποδίζεται η έκδοση απόφασης (άρθρο 289 ΚΠολΔ), εφόσον η υπόθεση είναι ώριμη προς τούτο (βλ. Ν. Παϊσίδου, Η διακοπή και η επανάληψη της δίκης κατά τον ΚΠολΔ, 2001, σελ. 309-310, όπου και σχετικό παράδειγμα για την δυνατότητα απόρριψης της αγωγής ως μη νόμιμης, Κ. Μακρίδου σε Νίκα/Κεραμέα/Κονδύλη, ΚΠολΔ Ι, 2000, 289 αρ. 1, Ε. Μπαλογιάννη/Π. Ρεντούλη στο συλλογικό έργο «Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας – Ερμηνεία κατ' άρθρο», επιμ. Χ. Απαλαγάκη, Τόμος 2ος, 5η έκδ., άρθρο 289 αρ. 1). Στην προκειμένη περίπτωση, κατά την συζήτηση της υπόθεσης ο Ν. Χ., δικηγόρος, στον οποίο ο εναγόμενος είχε παράσχει πληρεξουσιότητα εκπροσωπήσεώς του στην παρούσα δίκη δυνάμει του με αριθμό 2.990/8.1.2018 γενικού συμβολαιογραφικού πληρεξουσίου, δήλωσε προφορικώς στο ακροατήριο ότι ο εναγόμενος απεβίωσε στις 4.3.2018. Το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη ότι αμφότεροι οι διάδικοι είχαν καταθέσει εμπροθέσμως τις προτάσεις τους και την προσθήκη σε αυτές, κρίνει ότι δεν κωλύεται να εκδώσει απόφαση επί της διαφοράς με βάση τα στοιχεία του φακέλου της δικογραφίας.

Περαιτέρω, η κατ' άρθρο 91 ΚΠολΔ ανακοίνωση δίκης δεν αποτελεί μορφή αιτήσεως παροχής ένδικης προστασίας και δεν δημιουργεί υποχρέωση του δικαστηρίου να αποφανθεί επ' αυτής, ούτε του λήπτη της ανακοίνωσης να απαντήσει στην ιστορική βάση αυτής. Στα πλαίσια άλλης δίκης μεταξύ του ανακοινώσαντος και του λήπτη της ανακοίνωσης θα ερευνηθεί εάν αυτή ήταν έγκυρη και προκάλεσε την έκπτωση του τελευταίου από την δυνατότητα να ασκήσει το δικαίωμα της τριτανακοπής (βλ. ΑΠ 1730/2012 ΝΟΜΟΣ). Στην προκειμένη περίπτωση, η λήπτρια της ανακοίνωσης δεν άσκησε το εκ του άρθρου 92 ΚΠολΔ δικαίωμά της να συμμετάσχει στην δίκη, σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις για την παρέμβαση, και, συνεπώς, δεν

κατέστη διάδικος σε αυτήν (βλ. Αν. Πλεύρη/Μ. Γεωργιάδου στο συλλογικό έργο «Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας – Ερμηνεία κατ' άρθρο», επιμ. Χ. Απαλαγάκη, Τόμος 2ος, 5η έκδ., άρθρο 92 αρ. 1).

Από την διάταξη της παραγράφου 3 του άρθρου 7 Ν. 2121/1993 προκύπτει ότι το σύνθετο έργο απαρτίζεται από περισσότερα αυτοτελή «τμήματα», δηλαδή από περισσότερα προστατευόμενα έργα, όμοιου ή διάφορου είδους, τα οποία «έχουν δημιουργηθεί χωριστά». Πρόκειται για μη γνήσια πλειονότητα δημιουργών με την έννοια της ύπαρξης πλειονότητας έργων (βλ. Κοτσίρη-Σταματούδη, Ερμ. ν. 2121/1993, α. 7, 1, 56/Α. Παπαδοπούλου). Τα σύνθετα έργα διαφέρουν τόσο από τα έργα συνεργασίας, στον βαθμό που δεν υπάρχει άμεση σύμπραξη των δημιουργών και συνδημιουργία, όσο και από τα συλλογικά έργα, καθώς δεν υπάρχει κάποιο φυσικό πρόσωπο που να είναι επιφορτισμένο με τον συντονισμό και την πνευματική διεύθυνση των επιμέρους έργων-τμημάτων αυτού (βλ. Α. Παπαδοπούλου, ό.π., α. 7, 58 – 59, Μ. - Δ. Παπαδοπούλου, Η άσκηση του ηθικού δικαιώματος στο δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας, διδ. διατριβή, 2005, σελ. 123· η διδακτορική διατριβή είναι προσβάσιμη στην ιστοσελίδα του Εθνικού Αρχείου Διδακτορικών Διατριβών <https://www.didaktorika.gr/eadd/>). Σύνθετο έργο συνιστά, μεταξύ άλλων, το τραγούδι, το οποίο συντίθεται από αυτοτελή και απολύτως διακριτά τμήματα, ήτοι την μουσική και τους στίχους (βλ. ΕφΑθ 6520/2008 ΔΕΕ 2009.325, ΠολΠρΑθ 1400/2011 ΝΟΜΟΣ, Κοτσίρη-Σταματούδη, Ερμ. ν. 2121/1993, α. 2, 101/Ειρ. Σταματούδη, Α. Παπαδοπούλου, ό.π., α. 7, 21, 55, 58, Μ. - Δ. Παπαδοπούλου, ό.π., σελ. 123 – 124, Α. Δεσποτίδου, Φύση και λειτουργία της εκδοτικής σύμβασης, 2003, σελ. 103, Χ. Τσίγκου, Πνευματική ιδιοκτησία Λημματογραφημένη ερμηνεία, 2008, στο λήμμα «Έργα σύνθετα», σελ. 225 αρ. 1). Τα αυτοτελή έργα, συνενωμένα σε ένα νέο «έργο», τίθενται από τους δημιουργούς αυτών (αυτοτελών έργων) υπό κοινή εκμετάλλευση (βλ. Α. Παπαδοπούλου, ό.π., α. 7, 54). Όμως, το «έργο» που προκύπτει από τη συνένωση αυτή διαμορφώνεται μόνο ως μία αυτοτελής αισθητική και οικονομική ενότητα, όχι, όμως, και ως νομική, καθώς δεν πρόκειται για ενιαίο «έργο», αυτοτελώς προστατευόμενο με νέο αυθύπαρκτο δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας (βλ. Α. Παπαδοπούλου, ό.π., α. 7, 56, Σ. Σταυρίδου, Παρατηρήσεις, ΧρΙΔ 2001.466, Α. Δεσποτίδου, ό.π., σελ. 104, Μ. - Δ. Παπαδοπούλου, ό.π., σελ. 124). Έτσι, ο σύνθετος χαρακτήρας του έργου εκδηλώνεται

στο πραγματικό γεγονός της «ένωσης» καθ'αυτής δύο ή περισσότερων αυτόνομων έργων σε επίπεδο οικονομικής εκμετάλλευσης, χωρίς τα έργα που συνενώνονται να χάνουν τη νομική αυτοτέλειά τους (βλ. Α. Παπαδοπούλου, ό.π., α. 7, 56, Σ. Σταυρίδου, ό.π., σελ. 467). Συνέπειες της νομικής αυτοτέλειας των τμημάτων ενός σύνθετου έργου είναι ότι δεν υπάρχει ενιαία πορεία ως προς την γένεση, την μεταβίβαση, την κληρονομική διαδοχή και την χρονική διάρκεια προστασίας (βλ. Α. Δεσποτίδου, ό.π., σελ. 104). Έτσι: α) το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας επί κάθε τμήματος - έργου γεννάται αυτοτελώς την στιγμή της δημιουργίας του και στο πρόσωπο του εκάστοτε δημιουργού (βλ. Α. Παπαδοπούλου, ό.π., α. 7, 61 - 62, Σ. Σταυρίδου, ό.π., σελ. 467, Α. Δεσποτίδου, ό.π., σελ. 104), β) ο δημιουργός κάθε τμήματος δεν αποκτά δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας, δηλαδή περιουσιακές και ηθικές εξουσίες στα υπόλοιπα έργα-τμήματα (βλ. Α. Δεσποτίδου, ό.π., σελ. 104, Α. Παπαδοπούλου, ό.π., α. 7, 62, 66, Σ. Σταυρίδου, ό.π., σελ. 467), γ) με τον θάνατο δημιουργού τμήματος έργου, το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας επ' αυτού του τμήματος κληρονομείται αυτοτελώς (βλ. Α. Παπαδοπούλου, ό.π., α. 7, 56, Σ. Σταυρίδου, ό.π., σελ. 467), δ) η διάρκεια προστασίας υπολογίζεται αυτοτελώς για κάθε επιμέρους τμήμα κατά το άρθρο 29 § 1 ν. 2121/1993 και όχι ενιαία για το σύνθετο έργο (βλ. Α. Παπαδοπούλου, ό.π., α. 7, 56, Χ. Τσίγκου, ό.π., σελ. 226 αρ. 5), ε) μόνο ο δημιουργός του δεκτικού χωριστής εκμετάλλευσης τμήματος ενός σύνθετου έργου δύναται να αναθέσει σε οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και προστασίας (εφεξής «Ο.Σ.Δ.») την διαχείριση ή/και προστασία του περιουσιακού του δικαιώματος επ' αυτού του τμήματος (βλ. Κοτσίρη-Σταματούδη, Ερμ. ν. 2121/1993, α. 54, 41/Σινανίδου· για την ανάθεση της διαχείρισης του σύνθετου έργου ως αισθητικής και οικονομικής ενότητας απαιτείται η συγκατάθεση και η σύμπραξη όλων των δημιουργών των επιμέρους τμημάτων, βλ. Σινανίδου, ό.π., α. 54, 41, Σ. Σταυρίδου, Η σύμβαση ανάθεσης διαχείρισης στο δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας, 1999, σελ. 110), και στ) τα τμήματα ενός σύνθετου έργου κατά κανόνα είναι δεκτικά χωριστής εκμετάλλευσης. Εξάιρεση νοείται στις εξής περιπτώσεις: i) εάν συμβατικά με ομόφωνη απόφαση οι δημιουργοί δεσμεύθηκαν ότι δεν θα επιδιώξουν αυτοτελή οικονομική αξιοποίηση του έργου τους, προκειμένου να μην επηρεάσουν αρνητικά την κοινή εκμετάλλευση του σύνθετου έργου, και ii) εάν στο πλαίσιο της καλής πίστης η αυτοτελής εκμετάλλευση τμήματος του έργου θα

δυσχέρανε ή θα ματαίωνε την κοινή εκμετάλλευση του σύνθετου έργου (βλ. Μ. - Δ. Παπαδοπούλου, ό.π., σελ. 125 – 126, Α. Παπαδοπούλου, ό.π., α. 7, 61, Α. Δεσποτίδου, ό.π., σελ. 106). Ομοίως, όσον αφορά τις αστικές κυρώσεις, η ενεργητική νομιμοποίηση κάθε δημιουργού συναρτάται με το εάν προσεβλήθη το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας επί του επιμέρους τμήματος που εκείνος δημιούργησε (βλ. Μ. - Δ. Παπαδοπούλου, ό.π., σελ. 124). Πράγματι, η δημόσια εκτέλεση π.χ. της μουσικής ενός τραγουδιού είναι παράνομη, εάν δεν έχει ληφθεί προηγουμένως σχετική άδεια από τον φορέα του οικείου δικαιώματος (στο πλαίσιο της κατά κανόνα χωριστής εκμετάλλευσης), ήτοι του μουσικοσυνθέτη, ο οποίος και μόνο νομιμοποιείται ενεργητικά προς εναγωγή του τρίτου. Εάν πάλι εκτελέσθηκε δημόσια το τραγούδι (μουσική – στίχοι), τότε νομιμοποιούνται ενεργητικώς αμφότεροι οι δημιουργοί (μουσικοσυνθέτης – στιχουργός). Περαιτέρω, η συνένωση των τμημάτων βασίζεται στη βούληση των δημιουργών και για τον λόγο αυτό οι μεταξύ τους σχέσεις ρυθμίζονται καταρχάς βάσει σύμβασης (άρθρο 361 ΑΚ), με την οποία οι συμμετέχοντες συμφωνούν στην κοινή αξιοποίηση των έργων ή των συμβολών τους. Συμπληρωματικώς τυγχάνουν εφαρμογής τα άρθρα 741 επ. ΑΚ, εφόσον βέβαια δεν προσκρούουν στο δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας και στο σκοπό και το περιεχόμενο της άνω σύμβασης, δεδομένου ότι με την συνένωση δημιουργείται μία άτυπη αστική εταιρία στην οποία οι δημιουργοί συμβάλλονται εισφέροντας τα έργα τους προς τον σκοπό κοινής εκμετάλλευσής τους (βλ. ΠολΠρΑθ 2182/2006 ΔΕΕ 2006.1020, Σ. Σταυρίδου, Παρατηρήσεις, ΧρΙΔ 2001.466, ιδίως σελ. 467, Α. Δεσποτίδου, ό.π., σελ. 103 – 105, Μ. - Δ. Παπαδοπούλου, ό.π., σελ. 125). Εάν ελλείπει συμβατικός δεσμός εφαρμόζονται αναλογικά οι διατάξεις περί κοινωνίας δικαιώματος (βλ. ΠολΠρΑθ 2182/2006 ό.π., Ειρ. Σταματούδη, ό.π., α. 2, 104, Μ. - Δ. Παπαδοπούλου, ό.π., σελ. 125, Α. Δεσποτίδου, ό.π., σελ. 105 υποσ. 373). Από τις προπαρατιθέμενες σκέψεις συνάγεται ότι η διάταξη του άρθρου 7 § 3 ν. 2121/1993 που χρησιμοποιεί τον όρο «συνδικαιούχοι» δεν αναφέρεται στην γένεση δικαιώματος εκμετάλλευσης με απόλυτο και αποκλειστικό χαρακτήρα επί του σύνθετου έργου, όπως συμβαίνει με τις περιουσιακές εξουσίες του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας με την δημιουργία «έργου» κατ' άρθρο 1 § 1 ν. 2121/1993, αλλά έχει την έννοια ότι οι δημιουργοί των επιμέρους τμημάτων αποκτούν ενοχικής φύσης δικαίωμα στην «εταιρική περιουσία», όπως αυτή διαμορφώνεται από την

εκμετάλλευση του σύνθετου έργου (βλ. Σ. Σταυρίδου, ό.π., σελ. 467, Α. Δεσποτίδου, ό.π., σελ. 107). Τέλος, ως προσβολή κατ' άρθρα 63Α επ. 2121/1993 θεωρείται κάθε πράξη που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές και περιουσιακές), εφόσον η πράξη αυτή γίνεται χωρίς την άδεια του υποκειμένου της πνευματικής ιδιοκτησίας και δεν συντρέχουν λόγοι άρσης του παρανόμου (συναίνεση του δημιουργού, συμβατικός περιορισμός και – θεωρητικώς – άμυνα). Το εύρος του περιουσιακού και ηθικού δικαιώματος κρίνεται με βάση τα άρθρα 3, 4 και 6 του ν. 2121/1993. Η προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας υπάρχει στο ίδιο ακριβώς πεδίο, στο οποίο κινείται η αποκλειστική εκμετάλλευση του έργου. Η προσβολή απολύτου και αποκλειστικού δικαιώματος συνιστά πράξη παράνομη και, εφόσον γίνεται υπαιτίως, συνιστά αδικοπραξία, διότι συνιστά αφ' εαυτής εναντίωση προς την αποκλειστική εξουσία του δικαιούχου. Δηλαδή, το γεγονός της επέμβασης δημιουργεί την παράνομη πράξη, κατά το άρθρο 914 ΑΚ και κατά την ειδική διάταξη του άρθρου 65 του ως άνω νόμου 2121/1993. Ειδικότερα, το τελευταίο άρθρο 65 αποτελεί ειδική διάταξη σε σχέση με το άρθρο 914 ΑΚ, το οποίο εφαρμόζεται μόνον όπου η ειδική διάταξη αφήνει κενά και στο βαθμό που δεν είναι ασυμβίβαστη η ανάλογη εφαρμογή με το νομοθετικό πνεύμα που διέπει τις διατάξεις του ν. 2121/1993 (βλ. ΑΠ 438/2018 ΔίΜΕΕ 2019.219, ΑΠ 509/2015 ΧρΙΔ 2015.616).

Στην προκείμενη περίπτωση, ο ενάγων εκθέτει με την υπό κρίση αγωγή του ότι είναι μουσικοσυνθέτης και ότι μεταξύ των ετών 1977 και 1983 συνεργάσθηκε με τον εναγόμενο και τον στιχουργούς, για την σύνθεση τραγουδιών. Ότι ο ίδιος συνέθεσε την μουσική, οι δε άνω στιχουργοί συνέγραψαν τους στίχους των αναλυτικώς αναφερόμενων στην αγωγή 84 τραγουδιών. Ότι τα τραγούδια, ήτοι οι μουσικές συνθέσεις με στίχους, είναι πρωτότυπα πνευματικά δημιουργήματά τους. Ότι δυνάμει προφορικής σύμβασης μεταξύ των τριών δημιουργών η μερίδα συμμετοχής του (ενάγοντος) στο προϊόν εκμετάλλευσης των τραγουδιών ανερχόταν σε ποσοστό 50%. Ότι η προφορική σύμβαση αποτυπώθηκε εγγράφως στο από 16.9.1982 ιδιωτικό συμφωνητικό. Ότι ο εναγόμενος και ο προέβησαν σε εσφαλμένες δηλώσεις στην Α.Ε.Π.Ι. ως προς τα ποσοστά συμμετοχής τους στο προϊόν εκμετάλλευσης, περιορίζοντας το δικό του ποσοστό σε 33% για τα 82 από αυτά, σε 25% για το τραγούδι με τίτλο « » και σε 16,70 % για το τραγούδι με τίτλο « ». Ότι η Α.Ε.Π.Ι. διένειμε

στον ίδιο και τους λοιπούς δημιουργούς τα έσοδα από τα δικαιώματα βάσει αυτών των εσφαλμένων δηλώσεων. Ότι οι κληρονόμοι του προέβησαν το έτος 2016 σε διόρθωση των ποσοστών με σχετικές δηλώσεις τους στην Α.Ε.Π.Ι. Ότι ο εναγόμενος αρνείται να προβεί σε διορθωτική δήλωση των δικών του ποσοστών κατά 8,3 % για τα 82 εκ των τραγουδιών, κατά 12,5 % για το τραγούδι με τίτλο « » και κατά 16,7 % για το τραγούδι με τίτλο « ». Ότι με τον τρόπο αυτό ο εναγόμενος προσβάλλει το απόλυτο και αποκλειστικό δικαίωμά του στα 84 τραγούδια κατά τα άνω ποσοστά. Ότι από την αδικοπραξία του εναγομένου υπέστη ηθική βλάβη. Με το περιεχόμενο αυτό ο ενάγων ζητεί: α) να αναγνωρισθεί το περιουσιακό και ηθικό δικαίωμά του επί του δικαιώματος εκμετάλλευσης των επίδικων 84 τραγουδιών κατά ποσοστό 50% από την ημερομηνία που έκαστο αυτών κατέστη προσιτό στο κοινό, άλλως από την ημερομηνία της οικείας δήλωσης του εναγομένου στην Α.Ε.Π.Ι., άλλως από την ημερομηνία που ο ίδιος (ενάγων) δήλωσε τα ορθά ποσοστά στην Α.Ε.Π.Ι, άλλως από την επίδοση της αγωγής, β) να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να άρει την προσβολή, και συγκεκριμένα να διορθώσει την δήλωσή του, ώστε το ποσοστό συμμετοχής του (εναγομένου) στο δικαίωμα εκμετάλλευσης των επίδικων τραγουδιών να ανέρχεται σε ποσοστό 25% και η Α.Ε.Π.Ι. να διανέμει τα έσοδα από τα δικαιώματα κατά τα διορθωμένα ποσοστά από την ημερομηνία που έκαστο τραγούδι κατέστη προσιτό στο κοινό, άλλως από την ημερομηνία της οικείας δήλωσης του εναγομένου στην Α.Ε.Π.Ι., άλλως από την ημερομηνία που ο ίδιος (ενάγων) δήλωσε τα ορθά ποσοστά στην Α.Ε.Π.Ι, άλλως από την επίδοση της αγωγής, γ) να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να παραλείπει την ως άνω προσβολή, και συγκεκριμένα να παραλείπει να δηλώνει στην Α.Ε.Π.Ι. ή σε Ο.Σ.Δ. εν γένει ότι το ποσοστό συμμετοχής του στο προϊόν εκμετάλλευσης των επίδικων 84 τραγουδιών ανέρχεται σε 33 %, δ) να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να του καταβάλει το ποσό των 50.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση της ηθικής του βλάβης με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, ε) να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινώς εκτελεστή ως προς τις ανωτέρω καταψηφιστικές διατάξεις της, στ) να απαγγελθεί η προσωπική κράτηση του εναγομένου, διάρκειας ενός έτους, ως μέσο εκτέλεσης της εκδοθησόμενης απόφασης, και ζ) να καταδικασθεί ο εναγόμενος στην δικαστική του δαπάνη.

Με το παραπάνω περιεχόμενο και αιτήματα η αγωγή παραδεκτώς εισάγεται για να συζητηθεί κατά την τακτική διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου (άρθρα 18, 22 ΚΠολΔ, 3 § 26α ν. 2479/1997 σε συνδυασμό με το άρθρο 2.Β.III του Κανονισμού Εσωτερικής Υπηρεσίας του Πρωτοδικείου Αθηνών, που δημοσιεύθηκε στο Φ.Ε.Κ. Β' 366/17.2.2016), είναι, όμως, απορριπτέα ως μη νόμιμη, διότι το δικαίωμα εκμετάλλευσης των επίδικων σύνθετων έργων (τραγουδιών) έχει ενοχικό χαρακτήρα, καθώς από την συνένωση των αυτοτελών τμημάτων (μουσική – στίχοι) δεν γεννάται απόλυτο και αποκλειστικό δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας επί νέου αυθύπαρκτου έργου με περιουσιακές και ηθικές εξουσίες. Παρέπεται ότι, σε διαφορά των δημιουργών των επιμέρους τμημάτων ως προς το ύψος της εταιρικής τους μερίδας, ήτοι ως προς το ποσοστό συμμετοχής τους στην αξία της εταιρικής περιουσίας, όπως αυτή διαμορφώνεται από την εκμετάλλευση του σύνθετου έργου, δεν καλούνται σε εφαρμογή οι διατάξεις των άρθρων 63Α επ. ν. 2121/1993. Τέλος, πρέπει να συμψηφισθούν τα έξοδα των διαδικών κατ' άρθρο 179 ΚΠολΔ, διότι η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόσθηκαν ήταν ιδιαίτερα δυσχερής.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Συνεκδικάζει αντιμωλία των διαδικών την με αριθμό κατάθεσης 580718/3423/5.10.2017 αγωγή και την με αριθμό κατάθεσης 603017/4280/1.12.2017 ανακοίνωση δίκης.

Απορρίπτει την αγωγή.

Συμψηφίζει τα δικαστικά έξοδα των διαδικών στο σύνολό τους.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 26 Ιουνίου 2019.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, στις 31 Δεκεμβρίου 2019.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ